

ABSTRAKT

Předmětem rigorózní práce je materie náhrady škody v rámci Vídeňské úmluvy. Vídeňskou úmluvu lze označit jako jeden z nejvýznamnějších a nejpoužívanějších nástrojů poskytující jednotný rámec pro mezinárodní smlouvy o koupi zboží. Cílem předkládané rigorózní práce je provést kritickou analýzu ustanoveních dotýkajících se práva na náhradu škody, konfrontovat zavádějící ustanovení, objasnit chybějící či méně detailní úpravu a poskytnout tak ucelený přehled o institutu náhrady škody ve Vídeňské úmluvě s přihlédnutím k jejím stěžejním hodnotám a principům.

V první části práce je přiblížen význam Vídeňské úmluvy v obchodně-právním světě a účel práva na náhradu škody, kterým je postavit poškozenou stranu do stejné finanční situace, v jaké by se nacházela, kdyby nedošlo k porušení smlouvy. Část práce se zabývá také obecnou charakteristikou Zásad UNIDROIT a PECL a jejich významem pro Vídeňskou úmluvu. Výše zmíněné instrumenty poskytují platformu pro interpretaci vágních pojmů Vídeňské úmluvy a pro doplnění a objasnění její chybějící či méně detailní úpravy.

V následující kapitole jsou nastíněny jednotlivé předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu. Značný prostor je věnován také problematice vymahatelných škod. Důraz je kladen zejména na ušlý zisk v důsledku snížení objemu transakcí, ztráty šance na dosažení lepšího výsledku a poškození dobrého jména. Část této kapitoly je věnována problematice příčinné souvislosti a s tím souvisejících nástrojů právní kauzality.

V předposlední kapitole rigorózní práce je přiblížen institut předvídatelnosti, jehož cílem je limitovat náhradu škody co do předvídatelných škod. Jedná se o korektiv, který zohledňuje, že není přirozené ani spravedlivé požadovat po straně porušující smlouvu, aby poškozené straně nahradila škodu, kterou v době uzavření smlouvy jako možný důsledek porušení smlouvy nepředvídala a ani nemohla předpovídat. V předložené práci je analyzován jak subjektivní, tak objektivní test předvídatelnosti.

Poslední kapitola pojednává o principu zmírnění škody, jehož základní myšlenkou je, že poškozené straně nebude nahrazena škoda, které ona mohla sama zabránit či ji zmírnit. Účel principu zmírnění škody je zabránit poškozené straně v pasivním pozorování vzniku či nárůstu škody a poté požadovat plnou náhradu škody, včetně té, které mohla zabránit. Povinností poškozené strany je, v souladu s článkem 77 Vídeňské úmluvy, učinit přiměřená opatření ke zmenšení nebo odvrácení škody. Pojem přiměřenost není ve Vídeňské úmluvě definován, a proto je jeho význam v práci objasněn pomocí detailního rozboru judikatury.